

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An, si Judex interroget Marchesinum sub juramento, an aliquid occultaverit? Possit id negare, & si fateatur, vel aliàs compensatio innotescat Judici, & condemnetur, teneatur in conscientia ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

9. Less. c. 12. dub. 10. num. 61. aliique; quia Excommunicatio major supponit peccatum mortale: hinc autem nullum intervenit peccatum mortale, neque in acceptione, neque in retentione, hoc ipso quod compensatio, servatis debitis conditionibus, licita sit; & idcirco neque incurritur excommunicatio, utpote quæ peccatum supponit mortale. Id, quod asserunt cirt. DD. etiam pro casu, quo Excommunicatio ferretur in eos, qui aliquid acceperint etiam in satisfactionem; quia etiam tunc accipiens non teneretur ex ipsa rei natura rem ita acceptam restituere, eò quòd non peccaverit contra iustitiam, rem ita accipiendo, quin potius per eam acceptionem redacta sit ad æqualitatem inæqualitas, quæ antea erat inter ipsum, & debitorem; Excommunicatio autem peccatum grave supponat, ut dictum est. Unde ajunt, sensum illorum verborum esse, quòd etiam ii comprehendantur, qui sub falso prætextu compensationis ea bona retinent, vel non servatis debitis conditionibus, ut si debitum erat dubium, vel accepisti rem, quæ non erat debitoris: imò etiam tunc, quando conditio, quæ deficit, talis non esset, ut, seclusa etiam Excommunicatione adhuc esset obligatio restituendi, eò quòd etiam tunc retentio non sit injusta, cum non sit obligatio restituendi, nec dici possit, quòd illa retentio sit illicita ex eo, quòd

fit contra obedientiam, & præceptum Episcopi, cum Episcopus regulariter non possit præcipere, ut restituas, quod tuum est, ut notat Lugo cum aliis l. c. qui ex Vasq. & Less. etiam notat, neque posse Judicem in poenam peccati præteriti præcipere restitutionem, eò quòd poena pecuniaria non possit à Judice imponi, nisi juridicè procedat, & audita parte.

Ad 2. Q. R. Cum Molina, Medina, Navar. Lug. supra relatis, si Judex interroget eum, qui compensationem fecit, posse eum negare, se aliquid accepisse, vel retinere, subintelligendo, quòd restituere teneatur, etiam si sub juramento interrogetur; quia sensus est, se non accepisse aliquid, aut retinere injustè, quòd restituere teneatur, quòd verum est, & quæ sola debet esse mens interrogantis Judicis, si legitimè, & juridicè interroget.

Quòd si ipse Creditor fateatur compensationem à se factam, vel hæc aliunde innotescat Judici, & propter eam occultè factam condemnatur ad solvendam poenam, eum non obligari in foro conscientie ad eam solvendam; quia sententia Judicis, ut notant cirt. DD. fundatur tunc in præsumptione compensationis indebitè, & injustè factæ: ergò in foro conscientie, cum constat, compensationem licitè, ac justè factam esse,

esse, non debetur poena, utpote quæ absque culpa deberi non potest.

344. Ad 3. Q. Medina citt. q. 11. inclinatur in partem negativam, videlicet res per compensationem occultam acceptas non transire Statim in dominium accipientis, seu compensantis, eò quòd antiquus dominus possit postea ejusmodi res extrahere de potestate cujuscumque, apud quem fuerint reportæ, easque tanquam suas sibi vindicare.

Contra verò Molina D. 691. in partem affirmativam propendit, cui ex parte favet Lugo l. c. Tum quia, cum compensatio illa licita sit & justa, atque à jure naturali permessa, eandem videtur vim in se, & in foro conscientia habere, ac si publica auctoritate esset facta. Tum quia ubicumque apprehenditur rei possessio, quæ vel domino careat, vel dominus non sit rationabiliter invitus, nihil deesse videtur, quominus fiat accipientis, siquidem perinde est ad effectum evitandæ malitiæ furti, dominum non esse rationabiliter invitum, ac si res domino careret: atqui quando Creditor non potest aliter suum debitum recuperare, non est, nec potest rationabiliter esse invitus, si ille sibi provideat, & compenset

ex bonis debitoris; cum per hoc dominus rei solum cogatur solvere, quod debet, & postulat justitia: ergo nihil impedit, ne Creditor fiat verè dominus rei acceptæ. Quod

Conf. si dominium rei per compensationem acceptæ perseveraret penes eum, cujus res erat ante compensationem, tunc sequeretur, quòd, si facta compensatione, res illa fortuito, & sine culpa illius periret, qui eam accepisset in suam, non periret compensanti, sed ei, cujus antea erat, eò quòd quando aliud jure non est Statutum, res pereat domino, seu illi, cujus erat: atque adeò posset consequenter ille, qui rem illam in compensationem justam accepit, facere de novo aliam iterum compensationem, & suum debitum exigere, quod nullus admittet, inquit Molina, utpote omninò absurdum: Unde

Ad fundamentum à Medina adductum respondet Molin. debitorem non posse rem illam postea apud Creditorem inventam sibi vindicare, si ipsi constet compensationem factam fuisse cum debitis conditionibus, ut sit licita. Quare si ea res propria auctoritate postea recuperare-

Bbb 2